

הלוות תפלה סימן קבא קבב

ביאורים ומוספיים

[משנ"ב ס"ק א]

יש לחש לרבר ראנזינטן.

(7) ודעת החזירית והగרא"י קניבסקי (ארחות רבנו חז"ג עמי ר'רב) שדעת למן רבתה כהנית בבית האבל, וכן כתוב הגושר החיים (ח"א פ"ב אוות ג ס"ק ח) שבירושלים יש שנגנו שהמחניכים עולמים לדעון בבית האבל, וכן שמדובר בשער תשובת (שם) שאם אין שם כהנים אמרת הש"ץ כתוב השער תשובת (שם) שאם אין שם כהנים אמרת ארחות אלוקינו ואלקי אלוקינו ואלקי אבותינו ברכני וכור. והגרא"י קניבסקי ביאור (ארחות רבנו שם) שמה שבתב המשניב שאין אמורים אלוקינו ואלקי אבותינו ברכני וכור, בוגנתו רק בחוץ לארכן.

ובמקרים שאומרים ברכת כהנים בבית האבל, הורה הגרא"י אויערבך (הליכות שלמה תפלה פ"ח) דבר הלכה זאת ח' שאם האבל עצמו הוא הש"ץ, נהוגים שאיטו מקריא פסוקים אלו לכהנים.

סימן קבב

דיןיהם השיכים בין שמונה-עשרה לייחיו לרצון?

[משנ"ב ס"ק ב]

עלין אעטאים עליון קבעו) וכו', בין קב"ם שעתקהילו),
1) ואף על פי שאיתו חיב לאומרים, וכן שכותב להלן (ס"ק ו) שאף מי שריגל לומר תחוננים, איתו חיב לאומרים בכל פעם.
2) ואפ"ל אם כבר אמר ייחיו לרצון, וכן שכותב להלן (ס"ק ח).

[משנ"ב ס"ק ב]

לומר ק"ה ייחיו לרצון, מטר לו לענות; ומכל מקום לכתחלה יראה לךר שללא בוא לידי קני.

3) ואם כבר שמע דברים שבקדושה אל, כתוב הגרא"ח קניבסקי (גשי ישראל בל"ב העי ס"א) שיבול להפסיק כדי לעונת עליהםומי שעה ביילוקי נושא לדברים שבקדושה, כתוב הגרא"ח קניבסקי (גשי ישראל שם) שאם הוסיף לאחר מכן בקשות פרטיות נחשב לו שהוחכין בתפילתו.

וכשהפסיק באלקוי נזרי כדי לעונת לקודשה, הורה הגרא"ח אלישיב (חפילה בהלכמה פ"ב העי ר'מנ) שאסור ללהמישר בתפילתו בין הפסוקים של הקודשה. וכן מבואר בחו"ד אודם (כלל ב-ס"ר ט"ז ס"ג) שmpsוק לקדושה. ורעת הגרא"ח אויערבך (הליכות קניבסקי) אשר ישראל פ"ח ס"לה) לענן העודם בפסוקי דמותה, שטובי לשחות בין קדוש וברוך וכו' כדי שלא להפסיק בין הפסוקים, וכן כתוב הגרא"ח קניבסקי (דרעת נתוה עמי שם), ומה שבתב הגרא"ח קניבסקי (אשר ישראל פ"ח העי י"ז) לענן קדיש שmpsוק רק בשעונה, ביאור (בעל פה לערוכי המשניב) שאון הכלל בין קדוש לקודשה, ובשניהם טוב שישותוק בכולו אך איין חיב. וראה מה שכותבו לךר לכאן (ס"י קבד ס"ק ל').

4) ואפ"ל אם בוגל אמרות יהוז לרצון, לא יטפיק להתחיל עמו קדושה, אך כיון שגם ברכיה לכאן (ס"י קכח סי' ד"ה אלא) שככל ומון שהזכיר לא סימנו נשחט שאומר עמו, וכן יתכן שוגם באן יאמיר תחילת יהוז לרצון ואחר כך יאמר קדוש קדוש וכו' (שיה הלכה אותן).

[שעה"ג ס"ק ה]

בן משפט בחריאת-קסטן וכו', שפלו זה בונה איטו פקחהו).

המשן במילואים עמוד 34

[משנ"ב ס"ק א]

ובסיכון קיד פגנ"א-בקנעם פענ"יקען ט, ובריש סימן קפז).

(2) שביבל המקומות הללו מובואר במא"א שנחשב משנה מומטו שתיינו הנקימות ברכות ורק אם מטה ברכיה או חתום ברכיה במקום שלא תיקנו, אבל אם רק שינוי בנוסח עמו ולא אמר אותו לשון ממש שתיקנו, לא נראה משנה מהומטו.

סימן קבא

דיןין מודים?

[משנ"ב ס"ק א]

לא שהה עד שיצא קרב מקפיו) וכו', עיין לעיל סימן צו פענ"ק בז' (ו בטבע הדברים כתוב העורך השלתן (ס"ב), שאם יורק בשעה ששהה, נראה אולי חיז יורק על מה שמתפלל.

(3) שmobear שם מה יעשה בשעריך יורק באמצעות שמוועה עשרה.

[משנ"ב ס"ק ב]

נכעה שדרו גנש לאחר שבע שנים).

(3) ותעמו מובואר בטור זהה בגדר מורה, שהוא לו למוצע ולזוקף בנהש והוא לא עשה כן, لكن מעשה שדרו לנחש. ומה שוחחיו בברית זו מחריבת אבות, כתוב התורת חייט (ב"ק ט, א) שהברית בברכת ההוראה היא ברוך שארם מורה לחבירו ששהה בהכנה, וכל העומר בקומה וקופה נראה בכופר דברך.

[משנ"ב ס"ק ד]

בברכת "הטוב שטך" וכו', ובנ"ל בסיכון קיד פענ"ק ז').

(4) ואם טעה בה ואמר מודים דרכן, כתוב בשורת מהרש"א אלפאנדריו (ח"ב סי' ב-א) וכן הורה הגרא"י אויערבך (הליכות שלמה תפלה פ"ח ס"ח), שאם חתום את ברכת ההוראה היא ברוך ריצה ידי חובה. מואידר, בשווי לבושי מודכי (ח"ג סי' ו) הסתפק בזה, שכן שמשים במוניים דרכן בירך אל ההודאות, יתרון שנחשב שכבר חתום את הברכה.

(5) וראה שם (ס"ק יב) שהובא מוחלקת האם זוקף את עמו קדם שאומר יהשם, ובאמירת יהשם בבר היה זוקף, או שוקף את עצמו בתיבות יהשם).

[משנ"ב ס"ק ה]

המקדי פשחי רשיותה).

(6) ואם אין כופל ברכיות אלא מופסיק אותה זמן, כתוב לעיל (ס"א סי' ב) לענן בפיות תוכות בקריאת שמע, שאם מומתק אותה מן בין הקריאת הראשתונה לשנה און משתקין אותה, ואפ"ל אין להפסיק יותר מכדי שאלית שלום.

ומעטם זה מעינו עד וברום שאין לכופל, שכותב ברמיה לעיל (ס"ר סי' ב, ובמשניב שם ס"ק ב) שיש להזיר לא לעונת על ברכה שתי פעמיים 'אמן', ועוד כתוב לעיל (ס"י ט"ז סי' לא) שאסור לעונות פעמיים 'אמות' בסוף קרייאת שמע, וכשהלא כיוון בפסוק יוטח את ידעך ותלוי לחוזר לאומרו שנית, כתוב בספר עוד יוטח (לבעל הבן איש חי פ' יונש אותן ח' שמטעם זה ימולין מעט, כדי שלא יראה בשתי רשות). וראה מה שכתנו לעיל (ס"י ט"ז סי' ט-יג).

יום ה' ג' ניסן תשע"ז - (י"ד ט"ז ניסן חזרה שישי שב"ק)

חולכות תפלה סיון קבא קככ

קלבא דיני מודדים, ובו ג' סעיפים:

א (א) *שוחין (ב) ב' מודרים' (ג) תחלה (ד) וסוף : ב *'האוצר' מודרים מודרים', (ה) משתקדים אותו : ג ייחיד אין לו לומר ברפת פקנדים : הגה וכן עקרת, וכן נראיה לי להרג, אכל קפנונג קפשות אינן כן. רק אפללו ייחיד אוכדר אותו כל וגנו שראו לנו שאותם דבריהם, (ו) ואינו (ז) נראם, וכאילו דבש בפונטן:

קכט דיןיהם הściיכים בין שמונה-עשרה ליהיו לרצון, וכו' ג' סעיפים:

A אם בא להפסיק ולעננו קדיש וקורחה בין שמוּנָה-עִשְׂרוֹת ל'יהוָה לְרֵצֹן' אינו פוסק. ש'יהוָה לְרֵצֹן' מכלל הappleח' הזה. אבל בין י'יהוָה לְרֵצֹן' לשאר פחננים (א) שפיר דמי: הנה ונודע בפקודות שנוגעין לומר י'יהוָה לְרֵצֹן' פטור אסder תפלה. (ב) אבל בפקודות שנוגעין לומר (ב) פחננים קום י'יהוָה לְרֵצֹן'. מפסיק גםין לו קדריש וקורחה, ובמקומות אלו והוגנים להפסיק באליהו נוצר קדם יהוָה לְרֵצֹן' לבן מפסיקין גם-בן לדורשה (ד) *ולקהיש (ט) לברכוּת* ובילפרש

שעריו תשובה

בגאה. עבהו. ובקבב בשיין כי בפרישלים תריבב שנווןין לברך ב"י בכייה
האלל או אף פשין נדיין ואוקרים אוריא' והוא קשות. ובקבב ברי' חטם מורייה בצל
חדר לארכט פשברת שם שלום הקוצר ובקבב יונגה בערך כר טולון. אך אמבר
כענין ורב. ותקא קל לא יוט בוב עפניו ולבך תות ישנאל עשי. ובשעת הירא
פערדרה כי יונגו בענין גלויגן גוינטן לאט בוניגוין גו ציון:

בואר הלכה

* בראונר "מודים מודים" ובו, פסקוקןאם אם אפר וק' ספה "פודים פודים"
 לבר נושא אפר בחלתו, אם גם בנה קשוחין אוון, ראנלי הפליא
 פטיינר דבלל גם טבאות שאותו זו, אכל בנה לא מתיי' גשי' ורישיות, אפרוי
 שאדריך אפר עזקה וגא (אילקון), פסקוקןאם לעב דאסטר להנין קרייז
 שטשיט: אם דאסטר סלאם סלאם בוי לה וטיפא רוא פון לעען "מודים". משפט
 הקאירה מטבח מלטאה מלטאה דלאו שטפֿן בלחודה וק' אפר בעכיה' אם סער
 טוכנות, וטלטן קומן ול לרחות, דלאו זאך קנט קאי לשלקן: וסער שטס-
 גן: אם זאפר פרוקאָן פרוקאָן, ולטיפאָן דאָרְכוּ בונַה משמקין אוון, בראָן אָפְלוֹ
 אָן אָפר דק פטוקין "פֶּטֶעֶן" בְּ פֶּטֶעֶן גְּבוּן קשוחין אוון; ואפלוֹ אם פְּקִיעֵן לופר
 דלאלען "פֶּטֶעֶן" קאלען פסקת "אַפְּעַן אַפְּעַן" בלודן דעל-ירידות לא אַפְּעַן גְּשִׁית,
 אָפְּשַׁר בטעמַת "מודים מודים" סטור טין, דוקראָן דפאָן דאסטר שטס קדְּרַה יְדַי:
 עיְבָה: כל "אַפְּמַן אַפְּמַן" מטאָפָה לאי גבראָן, גראָה עטַּה:

ה' ה' קפל סקל קדרון' ו' שומע תפלת' ו' לפן ה' שא שפה ראה ואנרכשה וברכה.
איינו טהור לספקם אכן, וככל בסייעתו, שם ה' לא אקרי ברכיל לומר
אזריך במי שרגיל לומר לרקרים. עליין אין לך דמיון לשטחה עשרה
בו לשפטם אמר, פון (ב) קומי שתקחילו' בון בגמצע: (ב) אכל מקומות
ו' קאייש בחוא ?טחיר לעצמו לומר ?קיי לרצונ' פקי אחר השמותה;
ו' קומחים קומ' כבר. וטbow לומר ?קיי לרצונ' קום השמותים ואחריהם?

שער הצלב

France) : 01.80.91.62.91

Tél (Israël) : +972.77.466.03.32

contact@torah-box.com

חלבות תפלה סיינו קבב קבב

(ה) זוקחו, תריגלו לופר פקנינים אחר תפלהו, אם התחילה השליח-ציבור לשדר תפלהו והביע לאירוע או לרשותה, (ו) מזאר (ז) רשותה, ואם לא قادر נוכל להפסיק בזעם שמאסיק בקבלה של קוראת שמע אפסלו בקמטען: ב (ו) אין בכך לופר פקנינים קדם (ו) ייחיו לרשותן, אלא אחר סיום שמונה-עשרה מינ' (ח) יאטיר ייחיו לרשותן, ואם בא לחדר ולראקו פעם אחותה אסר פקנינים קשותן בידיו: ג תריגל לופר אמתעה דרבאים אלו זוכה ומתקבל פניו שכינה: 'עשה למען שמה, עשה למען ימינה, עשה למען חותתה, עשה למען קדרתת':

לכג' דין הכריעות בסיום שמונה-עשרה ברכות, וכן ר' סעיפים:

פָּאָר הַיְשָׁבֵךְ

שער תשובה

באות חלבה

* יעדמו. אין במשפט בדוקה במתן שמותבו בשבחה וברוי. הדנה שחקר סדרין ודקטריה זו ישב כפאג'ארכטס קבש קורדי' זוכנשין זאב, ו גם ברוד' לא פשטי, והדא פוני שם דוק פגשנה, זאב, וכמו שכתב באלה רפה, וגם ברוד' לא פשטי, והדא פוני שם דוק פגשנה, מטל פקוט נראה לי דיש להורות כן ציל-קל'טוטס ב'עשרה שלוט', » לא יקוז לפקוטו וברוי. אין פטי' שפט דפאל' אם איז חזרה חפ' לפקוטו לא יאמיר מפנין דאף-על'פי' שאמר מפקחלה דיבון יי'חוי לרדו'ן לשגור מהוניות שפיר דמי לנטסיק, נכל מקום אם יכול לך'ר קרי לאץך' וגזי'ו עדיף טפי'ו), סה, ואסדרו טקי'יל לא פשטע גן, עז ש: * ותשליט'צ'בוד יעמוד וברוי.

בעמוד לפני הפלגי': (א) מנק'ר ונשלחה. דהינו שפטיסק באקטע החוננים ומפעע לאחדרין, דאין חובה לומר מהוניות בבל פעם. ואם אין לו שחאות לפטן ולא אמר יי'חוי לרדו'ן קום אוללי' נבר', (ב) אין נבול עין בכית' יוסוף ורוכבי' משה שבתחבו רבדיניאן אין אשו. דלא חסור קום יי'חוי לרדו'ן מברכת "שמע פסלה" וקעאו לא נעל בעסיקן קיט זיכול לשלאל בה כל צבאי, רק דליך'ת'לה נכוון יותר לומר יי'חוי לרדו'ן. פטב בפדרה'ים: יי'חוי לרדו'ן כרי' הוא מפצל לכמה עניינים, תחקרו ייזד וסבוי ייזד, תבוקו ייזד, ועשרה ייזד', ג' ו' בו מב' איזות, וסבוי סוד איזול, לאן איזריך לאקרו' בנהת ולבן, וטועיל קרפה לבקל פטלו'ן ולא ישב ריאם. פטב טמי'יקטס: נכוון וראוי לכל איזם להחפכל בבל יומן איזריך עובי' השם אנטה, ושלא יאנז'ו'ן ורערען זיזרע'ן געניאן, ושייחו'ן פל' זיאן חלץ'ן עובי' השם אנטה, ושלא יאנז'ו'ן ורערען זיזרע'ן זיזרע'ן. באלשין הקוץ' יאנז'ו'ן אף באלשין אנטה, רק שייח'ת מקריות לבו. וטוב יותר לקובע תפלוח על כל הענינים הארכיטים לו אחר' שיטים כל הטעונה!

א (א) בונע וטוען וכו'. בפבר הנטש באנון קידיש או קדרה יתקה וכל לעונת אחר אנטה יי'חוי לרדו'ן לבל' עלאה:

א (ב) שלוש פסיעות, עין בכית' יוסוף פאה טעמיה. ושער הדרישה בדור חמפני לשליל בסיקין קא' באחר הלה'ה שהואה ברי' שיטפקקע כל קל'ו'יטי' בשורה. אחר-כך בצעאי' בסיקין זה השם בת' האלה ובה בשם צדה לרדו': (ב) שלוש פסיעות,

ראם-רוֹן חַזְקָאֵל דִּבְרֹתָה גַּם בְּכֶדֶרֶת בֵּית הַמִּזְבֵּחַ, וְלֹכֶד אֲנוֹ בָּזָקָעִים יְגַדֵּה פְּסִיעָות וְמַהְפְּלִילִין שִׁבְנָה בֵּית הַמִּזְבֵּחַ:
 (ג) ואחד שפסע. ולא א يكون שאוקטון עיטה שלום, וכן סידון בעישותו פה, וכן סידון בעישותו שלום זך לישעיה⁽²⁾ ("א") לעצם בלבד. שהופעל רוח עצמו אבל שכנה מול נזון, וחטאת הגז צד ימינו של הקדוש ברוך הוא⁽³⁾: (ה) שלום עליון. (ג) קלא באהורנים צלינו רעל כל שיראלה. (ד) רעל כל שיראלה אמר במשמעותה לאחורי: ב (1) יעד. (ב) והוא גרגלי בכו בתקפה קשאומר עיטה שלום, לפניו שפה עצמו יבד שיכה: (ז) קלא בחזרה. שאמ חזר מיד (ז) דקה למולמיד שפט מרכו ופסוף לאחורי וחרור מיה, שטומו מוכית על תחולתו שלא פסע לאחורי
 גרי להנוט מטהו, וזה טעה: אבל בשפטהן על קרעיה או על קלפניהם להחלה תפלת הש"ץ⁽⁴⁾, קראה לכל שבור בשבל הקרעשה ולכון לכה שיינמר הש"ץ⁽⁵⁾: (ח) לפקומו. פרוש, אם רוזעה תזרע לפקומו אינו רושאי עד וכך. אבל אם רוזעה שוד שם וairoו יחוור לפקומו כלל [כ"ג]. וכתב ההגאנארכם, דליyi מה שביבא בביחי-זוקן כייש אומרים ובגען ששה פסיעות. והיינו כי לאחורי וג' בשובו לפקומו, אמיין על-רכוך אריך לךדור לפקומו בגין פסיעות
 (ו) ומטעם זה קצת פקיפרין שלא יעירו אךם לנקום בעוד שעומדר בעקבות שפע, שלא יפטיק זה בין ששה פסיעותיהם, אבל מצל פקום על-רכיך לפקורי⁽⁶⁾. (ו) ובצת שפטע הקיע קש"ץ לאקעשה. (ט) יכול לפקוד טקה לפקומו לוטר קרעשה. ואך רטפרקיל קיה נוגע, ובקשנה מטפס שטונת-עשותה האריך בתפלתו, ובצת שפטע הקיע קש"ץ לאקעשה. (ט) קיה נוגע, ובקשנה מטפס שטונת-עשותה ובקשנה נעל אפיו, אז קיה נשאך במקומו שפעם ומכל אב"ן געל אפיקי געס האבBOR בקש"ז⁽⁷⁾. ולא קיה חזרה פה לפקומו: קרשה שאני, שתומם יותר לאסורה בטקומו פמו שאר הקהלה⁽⁸⁾, וכן לאפער טיקון קלא סעיף ב לעגנון נפלת אפיקים מה שבחוב שם במשנה ברורה⁽⁹⁾: (ו) ולוחות וככ' עין בבח

טיעון הצעיר

(ג) אין משלעת מודרניזציה; (ה) גדר-אבטחה; (כ) ביהדות וagnost-אבטחה; (ט) פאן-אבטחה; (ז) ליבש; (ט) פורער-אבטחים כתוב עד שמייחל שיש להפצלל, ולא
הנאה; (ו) טרור; (ד) לאסטטנומורה; (ט) שעיר-השוכת בשם ברית-ו-וועס פאנ-אבטחים;

הלוּכָות תִפְלָה סִימָן קַבָּב קַבָּב

ביאורים ותוספים

לאחר מקום לריצה, והוסיפה, שדין זה הוא אף לדעת השווי בآن שכתב שקורם שופטיק לרבנים שבקורתה עלינו לומר ייהו לרץין, וכן כתוב הגרשוי אויערבך (הלוּכָות שלמה תפלה פ"ח סל"ט), וכן הביא בספר עמק ברכה (תפלה א' א) בשם הגודל ממלנסק, אך חסיף שלדעתו לא יעינה.

[משנ"ב ס"ק ח]
מפני וזרענו וזרעך וזרעינו וכור, אחר שפיטים כל הַשְׁמֹונָה-עֲשָׂרָה(ו).
(14) ולעיל (ס"י מו ס"ק י) הוסיף, שתחביר תורה שנורה תפילה האב והאם על בניהם שייחיו לזרמי תורה וצדוקים ובועל מירות, ויבנו נזאר בברכת אהבה רבתה ובברכת התורה בשעה שאומרים ינידיה אנחנו וצאנצאיינו וכן בשותאותם ביזבא לצין ילמן לא נגע להיך ולא נלך לבלהה.
(15) וכঙגולה שלא ישכח את שמנו לעתיד לבוא, כתוב בספרו שמירת הלשון (ח'ב סוף פ"ח בהגיה) וכן מבואר באיר (ס"ק ג) ובקבוצושיע (ס"י ייח סט"ז) שקדמת ייחו לזכרון שבוקף 'אלקן נזכר' נהנו לומר פסוק מהתנ"ך המתחליל באות בהתחלה שמנו, ומוליטים באות בסיום שמנו. והאהדרית (עבר אורחות) והרעת תורה (ס"ג) בחבו בשם הגיה שמנו. על רשי (מיכא ו ט) על הפסוק שמותחול ומטהרים בשם הגיה ראה שמך, שככל מי שאומר כל יום פסוק שמותחול ומטהרים בשם הגיה, הדורה מצילתו מגיהנום.

סימן קבב ליני הכריונות בסיסים שמוֹנָה-עֲשָׂרָה ברכות

[משנ"ב ס"ק א]
בעבד קפפער קרבבו.

(1) ובאופן שפותר לו להתפלל כשהוא רוכב על גבי הימה, כתוב הרומי"א לעיל (ס"י צר ס"ה) שיחזר את הבנהה שלש פסיעות לאחרותה. לכן גם המתפלל בשזהו יושב בעגלת נכים, והוא הגרשוי אויערבך (הלוּכָות שלמה תפלה פ"ח ס"ל) שיחזר את הכסא לאחורי בעצמו או על ידי אחר, כשיעור שלוש פסיעות.

[משנ"ב ס"ק ב]
וְקַרְיָן בְּעֵשֶׂה פְּלָזָם קְקַחְיָשׁ(ו).
(2) וכן את השלש פסיעות והכריונות בירושה שלום שבקדושים, מבואר בחו אדם (כל ל ס"ה) שיש לעשותן כמו בסיסם שמכונה עשרה.

[משנ"ב ס"ק ז]
וישמא לאדם הוא עד יטינו של הקודוש ברוך הוא(ז).
(3) וכן אישת, כתוב הגרשוי קניבסקי (קונטרא איש איטרן [הנדפס בסוף מסכת ציצית ותפילין] אותן בג) שיחפרק פניו תחילת לצר שמאול של כל העולם.

ולענין זו שצורך לירוק באמצעות תפילה שמונה עשרה ואינו יכול להבלעו באיזה בנה, שבכתב הרומי"א לעיל (ס"י צו ס"ב) שעריך לירוקו לאחורי, ואם אי אפשר יירוקו לשמאול אבל לא לימיון, כתוב הרומי"א (שם), וביאר דבריו המשניב שם ס"ק י) שיש לומר שבעין שמעולם לא יודה השכינה למטה מעשרה עבחחים נמנא שכן השכינה בnder המתפלל, ולכן בשירוק באמצעות תפילה יש לחלוק כבוד לימיון של עצמו, אבל אכן שמשמעותה לאחר שכבר המשך במולאים עמוד 26

[משנ"ב ס"ק ז]

דאפלו בירוק הוא ובירוק שמו מפרק אז לומר(ו).
(9) וכן לזכור יעלינו לשבח' עם החיבור, כתוב בשורת שלמת חיים (ס"י קבר) שחייב לומר עמהם. ולחדר ותלמים, הורה הגראייש אלישוב (תפילה בחילכת פירב העד ש אין לומר. מאידן, הנראה קניבסקי (אשר ישראל פלבב העד ועוד עיטה עמי של) כתוב שמותר, שגם אמרתם היא תפילה, והגרשוי אויערבך הורה (הלוּכָות שלמה תפלה פ"ח סל"א) שرك אם החיבור או מודדים תhalbם בסיסים התפילה יכול לומר עמהם. וללטורה, הורה החזרה (ארחות רבנו חז'ג עמי רע) שאסור, אך במחשבה הורה להזכיר (לשכנו תדרשו ח'א הלכות תפילה מהגראיישו אלמן עמי רפוג ס"ה), מאייה, דעת הגראי' (הו' מואלאין שאלות להגראי', בסידור אש' ישראל לתגראי, ס"ק ב') שמן הרק מותר גם לומר. ולכתחום, כתוב הגראייש קניבסקי (שאלת רב עמי רון) שモותר אפילו דרביהם שאים דברי תורה.

[משנ"ב ס"ק ח]

ברי לזרק רגלו עדריף טפייש(ו) וכור, קוּי בְּעֻמָּר לְפִנֵּי הַפְּלָזָם(ו).
(10) ולאחר שפשע, כתוב הגראייש קניבסקי (אשר ישראל בסוף הספר תשובה קבב) שוראי יותר טוב שקדום שאומר דברים שבקרושה יאמר עשות שלום.

(11) ומוטעם זה כתוב לעיל (ס"י קב ס"ק ג), שאסור לעבור או לשבת בnder ארם שיטים תפילה וערין לא פסע. ובemo כן כתוב לעיל (ס"י צו ס"ק ג) שבשם שאסור לירוק במאצע שמונה עשרה, אך אסור לעשות כן גם אם סיט את תפילתו וערין לא פסע. והגראייש קניבסקי (שיה השורה ברכות י, ב) ביאר שמה שנחשב ערין באמצעות התפילה היוון דוקא לענן לדבר במנה שאינו נצרך, וכן לענן לירוק באמצעות התפילה, אבל לא לכל רבר. ולענין השובח יעללה ויבואי בתפילה שמונה עשרה, שבtab השועיל לפחות (ס"י תככ ס"א) שאם סיט את תפילתו חזר לראש התפילה, כתוב השעה'ץ שם (ס"ק ח) שאם דרכו לומר ייהו לרצן פעם שנייה אחרי התחנונים וערין לא אפרול, נחשב כמי שלא סיט את התפילה, כיון שגם ייהו לרצן הוא בכלל התחנונים.

[משנ"ב ס"ק י]

טוב שיאמר עקה "יְהִי לְרָצֹן"(ז) קום שיעננה עתקהס(ז).
(12) וכן אם כיבודחו לפתח את ארון הקורש או קראחו לפטלות לתורה, כתוב לעיל (ס"י קד ס"ק ט-כט) שיכול לפתח את ארון הקורש או עלות לתורה, והוסיף, שבראה שיש לומר תחילת יה' הי לרצן. והגראייש קניבסקי (אשר ישראל פלבב העד) כתוב, שאינו צריך לאחר מין לחזור למקום בו רדי לפטוח את דרכ פסיעות, אבל צריך לפטוח את הגי פסיעות במקומות שבו הוא נמצא.
(13) וגם שכח לומר עלה ויבוא' שהדרין הוא שאם סיט את תפילתו חזר לראש התפילה, וועמד באלקו נצדר' ומשיב (מהדריך חז'ג ס"י קסט) שלא עינה, וכן כתוב בשורת שבת הלי (חז'ג סי' יא והי' סי' בג), שכן אם יענה הרוי זו הובחה שהסיט ודעתו מהתפילה, ואפילו שלא אמר יכול לחזור לדצחה, אלא לתחילה התפילה, ואפילו שלא אמר נטה עמי שא) שאסור לו לענות, ומוטעם אחר, שכן שעריך לחזור לריצה' נחשב הכל בchapila אחת, ואסור להפסיק בה. מאידן, בשורת אננות משה (ואה' חז'ג סי' ג) כתוב שיכול לענות ולהזוז

מילואים הלוות תפלה סימן קבב קבב המשך מעמוד קודם

ולומר בלילה שבת יזקלו' עם העיבור, כתוב הנרשי אויערבך (מאור השבת ח'יא מכתב ט וכחיב מכתב כא ואשי ישראל פלי'ב הע' נא) שיכל לומר עמהם, שהרי אמורים בתפילה זו יזקלו' ולכן זה שיר לῃ תפילה, וכן מבואר בשורת לבשי מרכבי (מהדורג סי' ב'). ואף לרעת דוחזיא (אויה סי' לח סי' ק) שאמורית יזקלו' שלאחר התפילה אינה אלא הודה, כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל פלי' הע' עב) שיכל לומר יזקלו' עם העיבור בשעומד באלאקי נצ'ר).

ולומר יג' מידות עם העיבור, כתבו התהלה לדוד (סי' ס"ק ז' ובשווית האלף לך שלמה (אויה סי' מ"ד) שאסור לאומרן, שכן אמרותן אינה חובה, וכן כתוב הדעת תורה (סי' טו סוף סי' ג').

ובחוורת השיעז, כתוב המשניב שם (ס"ק כא וכן משמע גם כאן סי' א) שעונה אמן רק על ברכת יה-אל הקדוש' ועל ברכת 'שמעון תפילה' שהוא סיום הברכות האמצעיות, אולם בתפלות שבת, כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל פלי'ב הע' סמ') שלא עינה אמן על ברכת מקדש השבת' אף על פי שהוא סיום המרכה האמצעית, שכן מוכת מהחותפות בברכות (כא, ב ר' ר' עד). וכשהשיעז הגיע ל'מודים', כתוב השועע לעיל (שם ובמשניב סי' ב') שעינה רק 'מודים אנתנו לך'.
וכברב בתהנים, כתוב בשוויות אגורות משה (אותה תיר סי' כא אות ב) שעינה אמן רק על פסוק ברכת בתהנים ולא על ברכת אשר קרשנו בקרושתו של אהרן. וראה מה שתכתבו לעיל (סי' טו סי' קג').

הלוות תפלה סימן קבב קבב

המשך מעמוד 292

[משניב סי' ח]

צ'ריך לזרור למקומו בג' פסיעות ל'פניהם).

9) מטה שיש שנוהגים להרים ונללים קצת בשוחחים למקומם, כתוב הגראית קינבסקי (שיטה תפילה עמי קל') שלא שמע שיש מקורה להה.

[משניב סי' ט]

ונפל צ'ריך על אפיקו עם האבור בשנותו וכו', שטוב יותר לאקברה בטנקומו גםו שאור הקקל'ו.

7) וכשנופל על פניו במקום שפלו', כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל פכ'ג הע' ר' לח) שיכל לומר שם תחנן בנפילת אפים בישיבה, ומזה שכתב המשניב לקמן (סי' קל'א סי' י) שיעמוד שם ויפול על פניו, כוונתו שוגם אם אין לו אפשרות לשבת שם, לא יזhor למקומו, אלא יאמר תחנן בנפילת אפים בעמידה.

8) אך אם סיטים שטונה עשרה כשהשיעז באמנע קידיש, כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל שם הע' ר' לח) שאינו צריך להזhor מיר למקומו על מנת לומר שם יאמן יהא שטונה הרבה ר' ב', כיוון שדוקא קרושה יש דין לומר במקומו.

[משניב שם]

וזין רקען סיקן קל'א סעיף ב' לענין נפילת אפים מה שבקבוח שם במשנה ברורה⁽²⁾.

9) שכותב שם (סי' י) שאם לא הספיק להמתין קודם נפילת אפים בשיעור הרילך ד' אמות, יאזרר תחנן במקום שפצע, ואפילו' בעמידה נעל כל פנים בשאיין אפשרות אחרת, וככלעיל'.

[משניב סי' ז]

או על-כל-פנים למתקלת אפלת הש"ז.

5) ובתפלת ערבית, כתוב הגראית אויערבך (הליפוט שלמה תפלה פראג סי' ב') שימתין עד תחילת הקידיש, ובילל שבת ימינו עד שיתחיל השיעז יובליה, אך אם התהיל בבר לומר יזקלו' במקומות שפצע, מוטב שימתין עד שיסיים לאומרן, ולא יפסיק באמצעות אמרתו.

הלוות תפלה סימן קבד

המשך מעמוד קמוץ

[משניב סי' יט]

שי'הא החקפה הריה בתורת נ'ךבה⁽³⁾.

30) בתפלות שבת ויום טוב, וכן בתפלות מוסף של ראש חודש וחול המועמר, שכן מתפללים אותו בנדבה, כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל בסוף הספר תשובה ר' ד) שאינו יכול להנתן שידור לנדבה, ותפלל איזון כל התנות.

גם ברכת בתהנים, כתוב הגראית קינבסקי (אשר ישראל פכ'ג הע' סד) שיכל לומר, אפילו' על הצד בתפילה זו הוא בנדבה.

[משניב סי' יט]

כאליך אין קטעה⁽⁴⁾.

29) אמן לעיל (סי' נה סי' ל' ב') משמעו שם בשיש רק ששה שסימר תפילה שטונה עשרה, כולל השיעז להתחל גם קדריש וגם חזרות השיעז. וכן כתבו הגראית קינבסקי (אשר ישראל פטי'ר הע' יא ו-ז' ובתשובה שבסוף הספר מהורייב תשובה ב') ובשותית צ'ץ אליעזר (תירב סי' ט) בהבנת דברי המשניב. וראה מה שתכתבו לעיל שם.

